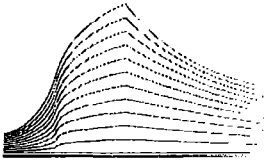


Kopie
art. 792 Ger.W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

002945



Repertoriumnummer 2015/866
Datum van uitspraak 26 januari 2015
Rolnummer 2012/AR/2490

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bleden aan de
ontvanger

Tussenarrest
- Handelspraktijken
- Intellectuele eigendom
- Prejudiciële vraag

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

eerste kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000084516-0001-0014-01-01-1



002946

2012/AR/2490

de vennootschap naar het recht van de staat Delaware **UNITED VIDEO PROPERTIES INC.**, met vennootschapszetel gevestigd in de Verenigde Staten van Amerika, te 2830 De La Cruz Boulevard, Santa Clara, California 95050 (U.S.A.);

appellante,

vertegenwoordigd door mr. Bruno Vandermeulen, advocaat te 1050 Brussel, Louizalaan 235 bus 1;

tegen het vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012, zetelend zoals in kort geding bij toepassing van artikel 2 en 3 van de wet van 6 april 2010 met betrekking tot de regeling van bepaalde procedures in het kader van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming, alsmede de Belgische Octrooiwet van 28 maart 1984, aldaar gekend onder nr. A.R. A/11/05444;

tegen:

NV TELENET, met vennootschapszetel gevestigd te 2800 Mechelen, Liersesteenweg 4 en ingeschreven in de kruispuntbank der ondernemingen onder nr. 0473.416.418;

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mrs. Stijn Debaene & Hakim Haouideg, beiden advocaat te 1040 Brussel, Louis Schmidlaan 29;

* * * * *

Gelet op het bestreden vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012, betekend op 10 mei 2012, alsmede het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit hof op 27 augustus 2012.

1. Inleiding

De appellante is titularis van het octrooi EP 1 327 209 B1 verleend op 27 maart 2008 voor systemen en werkwijzen voor het opslaan van data op servers in een media-op-aanvraag-afgiftesysteem.

PAGE 01-00000084516-0002-0014-01-01-4



De appellante beweerde dat de geïntimeerde inbreuk pleegde op haar octrooi.

Haar vordering strekte er (kort gezegd) toe: een vaststelling van de inbreuk door de geïntimeerde te horen uitspreken, een stakingsbevel te bekomen voor rechtstreekse of onrechtstreekse octrooi-inbreuken, een stakingsbevel te bekomen met betrekking tot elke uitgave of verspreiding van informatie met betrekking tot enige van voorgaande inbreuken onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 EUR / dag of deel van de dag, de publicatie te horen bevelen van het dispositief van de uitspraak onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 EUR / dag of deel van de dag, alsook – tot slot – de veroordeling tot de kosten.

Bij vonnis van 3 april 2012 van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen – zetelend zoals in kort geding – werd het Belgische luik van EP 1 327 209 nietig verklaard wegens het niet voldoen aan de nieuweidvoorwaarde.

De appellante had ook nog een procedure gevoerd voor het Engelse luik van hetzelfde octrooi tegen de firma Virgin Media (niet in huidig geding). De High Court te Londen besliste op 14 juli 2014 tot de nietigheid op grond van het gebrek aan uitvinderswerkzaamheid.

Gelet op het uitvoerig gemotiveerd vonnis van de High Court te Londen, alsook het bestreden vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012, heeft de appellante besloten afstand te doen van haar hoger beroep.

Gelet op deze afstand hield de geïntimeerde niet langer haar incidenteel beroep tot betaling van een bedrag van 50.000 EUR wegens een beweerd onrechtmatig spreekverbod aan.

De betwisting die thans nog tussen partijen overblijft betreft de kostenbegroting.

2. De voorafgaande rechtspleging

2.1. Op 7 juni 2011 werd dagvaarding uitgebracht door United Video Properties Inc.

2.2. Bij bestreden vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012, zetelend zoals in kort geding:

- verklaarde de waarnemend voorzitter zich bevoegd om kennis te nemen van het geschil;
- werden de ingestelde eisen van United Video Properties Inc. toelaatbaar doch ongegrond verklaard;
- werd akte genomen van de tegeneisen;



- werden de tegeneisen toelaatbaar en gegrond verklaard in de mate dat:
 - het Belgische luik van EP 1 327 209 nietig werd verklaard wegens het niet voldoen aan de nieuweidsvoorwaarde;
 - werd het andere en meergevorderde als ongegrond afgewezen;
- werd de appellante veroordeeld tot de kosten.

2.3. Het bestreden vonnis werd op 10 mei 2012 betekend.

3. De vorderingen en het verweer in hoger beroep

3.1. Op 27 augustus 2012 werd voor United Video Properties Inc. een verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd.

3.2. De appellante vraagt bij conclusie neergelegd ter griffie op 24 oktober 2014 om:

in hoofdorde:

- haar akte te verlenen van haar afstand van hoger beroep tegen het bestreden vonnis;
- vast te stellen dat de nietigverklaring van EP'209 in kracht van gewijsde is getreden;
- de griffie te bevelen een afschrift van het nietigverklarend vonnis over te maken aan de Dienst Industriële Eigendom voor inschrijving in het octrooiregister;
- vast te stellen dat de geïntimeerde haar incidenteel beroep niet handhaaft;
- de appellante op grond van artikel 827 Ger.W. te veroordelen tot de kosten, begroot op 15.416 EUR;

in ondergeschikte orde:

- aan het Hof van Justitie de twee prejudiciële vragen te stellen zoals verwoord in de conclusie van de geïntimeerde van 30 september 2014;

in uiterst ondergeschikte orde:

- de zaak naar een latere datum uit te stellen voor de begroting van de redelijke en evenredige kosten die de geïntimeerde moest uitstaan voor haar vertegenwoordiging in deze zaak.



002949

3.3. De geïntimeerde vraagt bij conclusie na afstand van hoger beroep neergelegd ter griffie op 30 september 2014 om:

- akte te nemen van Rovi's (lees: de appellante) afstand van hoger beroep;
- *in hoofdorde:*
 - te zeggen voor recht dat de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat en het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding strijdig zijn met artikel 14 van de Richtlijn 2004/48/EG;
 - te zeggen voor recht dat bepaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie (die inhoudt dat de erelonen en kosten van een advocaat slechts kunnen verhaald worden op de verliezende partij ingeval van een burgerrechtelijke fout), strijdig is met voormeld artikel 14;
- *vervolgens:*
 - de appellante te veroordelen tot 185.462,55 EUR voor advocaatkosten en 40.400 EUR voor bijstand van de octrooigemachtigde;
 - de appellante tevens te veroordelen tot de kosten van vertaling, betekening en uitreiking van het bestreden vonnis, begroot op 1.593,41 EUR;
- *in ondergeschikte orde:*
 - prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, namelijk:
 - * verzet artikel 14 van de Richtlijn 2004/48/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele eigendomsrechten zich tegen een nationale wettelijke regeling die inhoudt dat in een procedure zoals onderhavige procedure, de in het gelijk gestelde partij ter vergoeding van de door haar gemaakte kosten voor bijstand door advocaten slechts een forfaitair bedrag kan verhalen op de verliezende partij dat lager is dan de redelijke en evenredige kosten die de in het gelijk gestelde partij heeft gemaakt terwijl er geen billijkheidsbezwaren zijn tegen de veroordeling van de verliezende partij tot betaling van die kosten;
 - * verzet artikel 14 van de Richtlijn 2004/48/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele eigendomsrechten zich tegen een nationale rechtspraak die inhoudt dat in een procedure zoals



002950

onderhavige procedure, de in het gelijk gestelde partij ter vergoeding van de door haar gemaakte kosten voor bijstand door technische raadslieden slechts kan verhalen op de verliezende partij voor zover deze een burgerrechtelijke fout heeft gemaakt bij het initiëren of voortzetten van de procedure ?

4. Beoordeling

4.1. Aan de appellante kan akte verleend worden van haar afstand van hoger beroep tegen het bestreden vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012.

Tevens kan vastgesteld worden dat de nietigverklaring van EP'209 (het Belgische luik van EP 1 327 209) in kracht van gewijsde is getreden.

De griffie kan bevolen worden een afschrift van het vernietigend vonnis over te maken aan de Dienst Industriële Eigendom voor inschrijving in het octrooiregister.

Tevens kan vastgesteld worden dat de geïntimeerde haar incidenteel beroep niet langer handhaaft.

4.2. Zoals hiervoor reeds aangegeven, gaat de betwisting tussen partijen enkel nog over de kosten die de appellante als afstanddoende partij aan de geïntimeerde moet betalen.

Bij bestreden vonnis van 3 april 2012 van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, werd de appellante veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan de geïntimeerde van 11.000 EUR (voor de procedure in eerste aanleg).

De eerste rechter motiveerde zulks als volgt:

“Er bestaat geen betwisting tussen partijen omtrent de rechtsplegingsvergoeding zodat de vordering tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding begroot op € 11.000 wordt gegrond geacht.”

Thans (in hoger beroep) vraagt de geïntimeerde volgende kosten van de appellante:

- 185.462,55 EUR aan erelonen die zij heeft betaald aan haar advocaten;
- 40.400 EUR die zij aan haar octrooigemachtigde heeft betaald.

PAGE 01-00000084516-0006-0014-01-01-4



4.3.

4.3.1. De geïntimeerde houdt voor dat indien toepassing zou gemaakt worden van de Belgische wetgeving betreffende de rechtsplegingsvergoeding, zij slechts een maximumbedrag van 11.000 EUR per aanleg kan verhalen op de appellante voor erelonen van haar advocaten.

Wat de betaalde erelonen aan haar octrooigemachtigde betreft, beweert zij dat indien toepassing wordt gemaakt van de cassatierechtspraak van artikel 1382 B.W., zij niets zou kunnen verhalen op de appellante tenzij zij zou kunnen aantonen dat de appellante een fout heeft gemaakt bij het instellen of verderzetten van de procedure en de kosten van de octrooigemachtigde daar het noodzakelijke gevolg van zijn.

De geïntimeerde stelt nog dat zij substantiële kosten heeft moeten maken die veel hoger zijn dan de door het Koninklijk Besluit voorgeschreven barema. Zij meent dat de Belgische wetgeving betreffende verhaalbaarheid van advocaatkosten, alsook de Belgische regeling betreffende verhaalbaarheid van kosten van technische raadsliden, strijdig zijn met de Europese Handhavingsrichtlijn 2004/48/EG, meer bepaald artikel 14. Volgens de geïntimeerde verdraagt artikel 14 van de Richtlijn zich niet met een plafond van 11.000 EUR noch met de toepassing van een fout criterium. Artikel 14 voorziet, volgens de geïntimeerde, in geen andere beperking dan de concrete toepassing van de billijkheidstoets.

4.3.2. De appellante houdt voor dat zij niet meer kosten wil betalen dan deze waartoe het hof haar zal veroordelen. Die kosten zijn volgens haar wettelijk voorgeschreven op grond van een wetgeving die tot stand kwam na de Handhavingsrichtlijn. De appellante wijst op het opportunisme van de geïntimeerde die met nieuwe argumenten aangaande de kosten voor de dag kwam na de afstand van het hoger beroep. Tot dan had zij de maximum rechtsplegingsvergoeding gevorderd. De appellante houdt voor dat de geïntimeerde gerechtigd is op een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR (niet in geld waardeerbare zaak). De appellante kan echter wel beamen dat in octrooigeschillen – zoals deze – een maximale rechtsplegingsvergoeding zoals voorzien in de Belgische wetgeving, niet volstaat om tegemoet te komen aan de werkelijke kosten voor de vertegenwoordiging van een partij in een dergelijk geschil.

4.3.3. Het hof oordeelt als volgt:

4.3.3.1. De wetgeving

- op Belgische niveau:

Artikel 1017, lid 1 Ger.W. bepaalt:



002952

“Tenzij bijzondere wetten anders bepalen, verwijst ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt.”

Artikel 827, lid 1 Ger.W. bepaalt dat iedere afstand de verplichting meebrengt tot betaling van de kosten, die de voorzitter aan de afstanddoende partij oplegt bij gewone beschikking, gesteld onderaan op de begroting van de kosten, de partijen tegenwoordig zijnde of door de griffier opgeroepen.

Artikel 1018 Ger.W. bepaalt:

“De kosten omvatten:

1° ...

2° ...

3° ...

4° ...

5° ...

6° de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022;

7° ...”

Artikel 1022 Ger.W., ingevoerd bij wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat, bepaalt:

“De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Na het advies te hebben ingewonnen van de Orde van Vlaamse Balies en van de Ordre des barreaux francophones et germanophone, stelt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de basis-, minimum- en maximumbedragen vast van de rechtsplegingsvergoeding, onder meer in functie van de aard van de zaak en van de belangrijkheid van het geschil.

Op verzoek van een van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing, kan de rechter ofwel de vergoeding verminderen, ofwel die verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden. Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met:

- de financiële draagkracht van de verliezende partij, om het bedrag van de vergoeding te verminderen;*
- de complexiteit van de zaak;*
- de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij;*
- het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.*

Indien de in het ongelijk gestelde partij van de tweedelijns juridische bijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning vastgestelde minimum, tenzij in geval van een kennelijk onredelijke situatie. De rechter motiveert in het bijzonder zijn beslissing op dat punt.



Wanneer meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij genieten, bedraagt het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld.

Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij.”

- op Europees niveau:

Artikel 14 van de Richtlijn 2004/48/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 bepaalt:

“Aan de procedure verbonden kosten

De lidstaten dragen er zorg voor dat, als algemene regel, redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten die de in het gelijk gestelde partij heeft gemaakt, door de verliezende partij zullen worden gedragen, tenzij de billijkheid zich daartegen verzet.”

4.3.3.2. Rechtspraak

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 15 juni 2009 (IRDI 2010, p. 286 e.v.) werd geoordeeld dat: voormelde wet van 21 april 2007 niet richtlijnconform is zodat in principe het hele advocatenhonorarium als schadepost in aanmerking kan worden genomen (met verwijzing naar het Hof van Cassatie 16 november 2006, J.T. 2007, 14).

Bij arrest van 2 maart 2009 van het hof van beroep te Gent (Jaarboek Handelspraktijken & Mededinging 2009, p. 761 e.v.) werd geoordeeld dat de honoraria thans uitsluitend vergoed worden via de rechtsplegingsvergoedingen bepaald bij de wet van 21 april 2007 en het K.B. van 26 oktober 2007. Deze wettelijke regeling is volgens het hof tot stand gekomen na de Handhavingsrichtlijn en de TRIPS-overeenkomst en de wetgever wordt geacht rekening te hebben gehouden met de internationale regelgeving.

Bij arrest van het hof van beroep te Gent van 24 juni 2013 (Ing. Cons. 2014, n° 1, p. 78 e.v.) werd geoordeeld dat de Belgische wetgeving in overeenstemming is met artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn en van artikel 48.1 van het TRIPs Verdrag. Het hof kende een verdubbeling van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding tot een bedrag van 33.000 EUR toe.

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 23 oktober 2013 (niet gepubliceerd) werden prejudiciële vragen gesteld aan het Europese Hof doch dit met betrekking tot artikel 5.2 van



de Richtlijn 2001/29/EG en derhalve niet dienstig voor onderhavig geschil waar artikel 14 van de Richtlijn 2004/48/EG wordt geïnterpreteerd.

4.3.3.3. Prejudiciële vragen:

De grief van de geïntimeerde komt er in essentie op neer dat zij meent dat de forfaitaire begrenzing van de erelonen voor zaken betreffende intellectuele eigendom niet kan, gelet op voormeld artikel 14 van de Europese Richtlijn.

Ter verantwoording haalt de geïntimeerde de complexiteit van de materie aan alsook de noodzaak om zich te laten bijstaan door specialisten in het octrooirecht. Zij benadrukt dat erelonen zoals hier aangerekend van 185.462,55 EUR niet ongewoon zijn in dit soort van materie. Zij benadrukt dat het gaat om uiterst complexe disputen die door specialisten worden uitgevochten middels zeer volumineuze conclusies.

Nochtans moet het hof opmerken dat ook andere zaken dan geschillen inzake intellectuele eigendom zeer complex kunnen zijn en bijstand van gedegen specialisten vereisen. Ook in andere zaken dan intellectuele eigendoms geschillen worden volumineuze conclusies en stukkenbundels overgemaakt aan het hof. Volledigheidshalve moet worden gesteld dat volumineuze conclusies en stukkenbundels niet altijd een objectieve graadmeter zijn voor de complexiteit van het geschil.

Het hof stelt vast (zie artikel 1022 Ger.W.) dat de bedragen voor de forfaitaire rechtsplegingsvergoedingen werden vastgesteld na advies van de Orde van Vlaamse Balies, de Ordre des barreaux francophones et germanophone. De Belgische wetgeving laat de rechter toe rekening te houden met diverse elementen bij de bepaling van het forfaitaire tarief, waaronder de complexiteit van de zaak en het kennelijk onredelijk karakter van de zaak. Bovendien voorziet de Belgische wet in artikel 1017 Ger.W. dat de Belgische rechter rekening houdt met de overeenkomst tussen partijen.

Het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 bepaalt:

“Artikel 1. De basis-, minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek worden vastgesteld in dit besluit.

De bedragen worden vastgesteld per aanleg

Geen vergoeding is verschuldigd wegens handelingen verricht voor een gerecht waaraan de zaak bij beslissing van de arrondissementsrechtbank is onttrokken.

Zo ook is geen vergoeding verschuldigd indien de verweerder of de gedaagde in hoger beroep vóór de inschrijving van de zaak op de rol, de eis inwilligt en zijn verbintenissen kwijt in hoofdsom, interesten en kosten.

Ingeval de verweerder, of de gedaagde in hoger beroep, na de inschrijving op de rol, de eis inwilligt en zijn verbintenissen kwijt in hoofdsom, interesten en kosten, is het bedrag van de vergoeding gelijk aan één kwart van de basisvergoeding, zonder hoger te kunnen zijn dan



002955

1.000 euro.

Art. 2. Met uitzondering van de aangelegenheden bedoeld in artikel 4 van dit besluit wordt de rechtsplegingsvergoeding voor geschillen die betrekking hebben op in geld waardeerbare vorderingen, vastgesteld als volgt :

	(in euro)		
	Basisbedrag	Minimum- Bedrag	Maximum- bedrag
	-	-	-
Tot 250,00	150,00	75,00	300,00
Van 250,01 tot 750,00	200,00	125,00	500,00
Van 750,01 tot 2.500,00	400,00	200,00	1.000,00
Van 2.500,01 tot 5.000,00	650,00	375,00	1.500,00
Van 5.000,01 tot 10.000,00	900,00	500,00	2.000,00
Van 10.000,01 tot 20.000,00	1.100,00	625,00	2.500,00
Van 20.000,01 tot 40.000,00	2.000,00	1.000,00	4.000,00
Van 40.000,01 tot 60.000,00	2.500,00	1.000,00	5.000,00
Van 60.000,01 tot 100.000,00	3.000,00	1.000,00	6.000,00
Van 100.000,01 tot 250.000,00	5.000,00	1.000,00	10.000,00
Van 250.000,01 tot 500.000,00	7.000,00	1.000,00	14.000,00
Van 500.000,01 tot 1.000.000,00	10.000,00	1.000,00	20.000,00
Boven 1.000.000,01	15.000,00	1.000,00	30.000,00

Voor de toepassing van dit artikel wordt het bedrag van de vordering vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 van het Gerechtelijk Wetboek in verband met de bepaling van de bevoegdheid en de aanleg. Wanneer het geschil betrekking heeft op de titel van een uitkering tot onderhoud, wordt in afwijking van artikel 561 van hetzelfde Wetboek het bedrag van de vordering berekend, ter bepaling van de rechtsplegingsvergoeding, op basis van het bedrag van de annuïteit of van twaalf maandelijkse termijnen.

Art. 3. Voor de geschillen die betrekking hebben op niet in geld waardeerbare vorderingen bedraagt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.200 euro, het minimum bedrag 75 euro en het maximum bedrag 10.000 euro.

...

Art. 6. Wanneer de zaak wordt afgesloten met een beslissing gewezen bij verstek, en geen enkele in het ongelijk gestelde partij ooit is verschenen, is het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding dat van de minimumvergoeding.

...

PAGE 01-000000084516-0011-0014-01-01-4



002956

Art. 8. De basis-, minimum- en maximum bedragen zijn gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijzen dat overeenstemt met 105,78 punten (basis 2004); telkens als het indexcijfer met 10 punten stijgt of daalt, worden de sommen bedoeld in de artikelen 2 tot en met 4 van dit besluit met 10 procent vermeerderd of verminderd.

...”

De vraag rijst of deze Belgische wettelijke regels de rechter niet voldoende de mogelijkheid geven om ervoor te zorgen dat de verliezende partij de redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten die de in het gelijk gestelde partij heeft gemaakt, te laten dragen.

Het hof stelt zich de vraag of de interpretatie die de geïntimeerde en de appellante geven aan artikel 14 van de Richtlijn 2004/48/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 – meer bepaald dat voormeld artikel zich volgens hen verzet tegen een forfaitair plafond voor advocatenkosten die variëren naargelang een vordering al dan niet begrootbaar is en naargelang de hoegrootheid van de vordering – er niet zou kunnen toe leiden dat bepaalde winnende procespartijen anders worden behandeld terwijl daar ogenschijnlijk geen objectieve verantwoording voorhanden is. De vraag rijst of dit wel billijk is.

Dezelfde vraag rijst bij de verhaalbaarheid van de kosten voor technische bijstand.

Ook in andere dan intellectuele eigendomszaken laten partijen zich technisch bijstaan.

Is de rechtspraak die oordeelt dat dergelijke kosten enkel kunnen verhaald worden indien de winnende partij aantoont dat de verliezende partij een fout heeft gemaakt bij het instellen of verderzetten van de zaak en de kosten van de technische raadsman daar het noodzakelijke gevolg van zijn, strijdig met het principe zoals verwoord in voornoemd artikel 14, namelijk de algemene regel dat redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten moeten gedragen worden door de verliezende partij ?

In het licht van dit alles wenst het hof volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

1. Verzetten de begrippen van artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn “*redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten*” zich tegen de Belgische wetgeving die de mogelijkheid biedt aan de rechter om rekening te houden met welbepaalde specifieke kenmerken eigen aan de zaak en die een systeem van gevarieerde forfaitaire tarieven vooropstelt inzake kosten voor de bijstand van een advocaat ?
2. Verzetten de begrippen van artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn “*redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten*” zich tegen de rechtspraak waarbij wordt geoordeeld dat de kosten van een technisch raadgever enkel verhaalbaar zijn in geval van een fout (contractueel of buitencontractueel) ?



5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verwerpt alle andersluidende en meeromvattende conclusies als ongegrond, niet ter zake dienstig en/of overbodig;
- verleent akte aan de appellante van haar afstand van hoger beroep tegen het bestreden vonnis van de waarnemend voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012;
- stelt vast dat de nietigverklaring van EP'209 (het Belgische luik van EP 1 327 209) in kracht van gewijsde is getreden;
- beveelt de griffier een afschrift van het vernietigend vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 3 april 2012 over te maken aan de Dienst Industriële Eigendom voor inschrijving in het octrooiregister;
- neemt akte dat de geïntimeerde haar incidenteel beroep niet langer handhaaft;
- alvorens verder recht te doen, stelt volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:
 1. Verzetten de begrippen van artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn "*redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten*" zich tegen de Belgische wetgeving die de mogelijkheid biedt aan de rechter om rekening te houden met welbepaalde specifieke kenmerken eigen aan de zaak en die een systeem van gevarieerde forfaitaire tarieven voorstelt inzake kosten voor de bijstand van een advocaat ?
 2. Verzetten de begrippen van artikel 14 van de Handhavingsrichtlijn "*redelijke en evenredige gerechtskosten en andere kosten*" zich tegen de rechtspraak waarbij wordt geoordeeld dat de kosten van een technisch raadgever enkel verhaalbaar zijn in geval van een fout (contractueel of buitencontractueel) ?
- verzendt ze naar de bijzondere rol in afwachting van een antwoord op voormelde prejudiciële vragen;



002958

- houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **ZESENTWINTIG JANUARI TWEE-
DUIZEND VIJFTIEN** door:

M. BLEYENBERGH

raadsheer, dd. voorzitter

B. CATTOIR

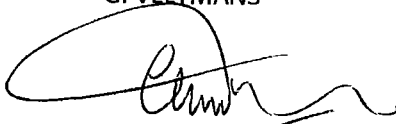
raadsheer

R. LYEN

raadsheer

G. VELTMANS


griffier



G. VELTMANS



R. LYEN



B. CATTOIR



M. BLEYENBERGH

